

1895, TRES LLIBRES EN DANSA
(FLORS DEL CALVARI, SANT FRANCESC, EN DEFENSA PROPIA)

.....
Isidor Cònsul

La tardor de 1895, enguany en farà cent, Verdaguer va publicar els tres llibres que d'una manera més concloent i clara reflectien tot l'abast de la seva crisi i tragèdia personals. Amb pocs dies de diferència sortiren publicats el volum Sant Francesc¹, el 4 d'octubre, i immediatament abans o bé uns dies després, l'opuscle Mosén Jacinto Verdaguer en defensa propia. Colección de cartas al "Noticiero" y a la "Publicidad". Totes dues obres s'havien imprès a la Tipografia l'Avenç i a l'opuscle, on signaven com a editors "varios amigos de Mosén Verdaguer"², s'hi recollien, en versió original i traducció castellana

¹Jacint Verdaguer, Sant Francesc. Tip. "L'Avenç". Barcelona, 1895. El llibre indica en el colofó que s'acabà d'estampar el 3 d'octubre, vigília de Sant Francesc. D'altra banda, en el seu Dietari, Francesc Rierola fa constar en l'anotació del dia... d'octubre que aquesta vesprada surt als aparadors de les llibreries el "Sant Francesc" de Mossèn Verdaguer. Vegeu Francesc Rierola, Dietari. Pròleg i edició a cura de Segimon Serrallonga. Eumo Editorial. Vic, 1983.

²L'opuscle s'acomboiava amb uns mots d'entrada adreçats Al público y a la prensa i s'arrodonia amb alguns poemes de Flors del Calvari. Diuen els editors de l'Epistolari de Jacint Verdaguer (en endavant EJV), que l'opuscle no fou posat a la venda i que el traductor al castellà del conjunt d'articles Un sacerdot calumniat era Joan Moles. Vegeu nota 3 de la carta 1139 dins EJV (Volum IX, 1894-1896). Transcripció i notes per J.M. de Casacuberta i J.Torrent i Fàbregas. Barcino. Barcelona, 1986. Pàg. 142-143.

encarada, els articles Un sacerdot calumniat, primera sèrie de En defensa pròpia, publicats aquell mateix estiu a "La Publicidad", entre el 6 d'agost i l'1 de setembre, a més del comunicat previ que sortí el 17 de juny a "El Noticiero Universal". Només dos mesos més tard, la primera quinzena de desembre però amb la data editorial avançada a 1896, Verdaguer publicà Flors del Calvari³. El dia tres de desembre anuncià per carta a Cosme Vidal que en vuit dies en rebria un exemplar i a l'arxiduc Lluís Salvador, a Mallorca, el servei de correus li'n va dur el seu el dia 18. Altres testimonis d'amics i de llibreters demostren que Flors del Calvari fou posat en circulació abans que no comencés el 1896 que, si més no damunt del paper, en certificava la seva publicació. Va sortir de la impremta abans del 15 de desembre, el rastre de la correspondència indica que probablement ho féu entorn dels dies 10, 11 o 12⁴, i era un llibre que rodava i es venia bé abans de les festes de Nadal.

La publicació de tots tres títols en un període tan curt de temps demostra pel cap baix dues coses: el bon moment creatiu pel qual passava Verdaguer i fins a quin punt les cantelludes circumstàncies biogràfiques havien influït en el tram i evolució de la seva obra. Ho feren accentuant un gir poderós cap al lirisme més interioritzat i un tomb cap als àmbits d'una literatura del jo que ja havia apuntat en el dietari espiritual Roser de tot l'any, publicat el 1894. Amb una finor i un olfacte exquisits, Joan Maragall s'havia adonat d'aquests moviments d'interiorització lírica i deixà escrit que mucho de personal palpitaba ya en aquel riquísimo breviario que publicó dos años hace con el título de **Roser de tot l'any**; sin embargo, allí no había aún la voluntad

---

³Jacint Verdaguer, Flors del Calvari. Henrich i Cia. Barcelona, 1896.

⁴Vegeu EJV (Volum IX, 1894-1896), les cartes 1165, 1170, 1173, 1175, 1176, 1178, 1179.

del poeta de gritar y de mostrarse todo entero (...) en **Sant Francesc** y en **Flors del Calvari** se abre el poeta y se abandona a una autopoetización que infunde a estos dos libros un vigor excepcional⁵.

Un vigor excepcional, efectivament, peixat per les difícils circumstàncies biogràfiques del poeta d'ençà la primavera de 1893. Es a dir, després de la sortida de casa Comillas, el confinament a la Gleva, el neguit per pagar els deutes contrets, el 1892, amb la compra de la capella de Santa Creu de Vallcarca i la finca dels Penitents; els malentesos de la seva relació amb la família Duran, la sospita d'embogiment i la pluja de calúmnies, traïcions i mentides que li caigué al damunt, segons la seva particular visió dels fets. El conjunt de tot plegat el va dur a congriar un gruix d'ansietats i un embús d'angoixes que esclataren sorollosament en el desllorigador de la primavera i l'estiu de 1895, quan l'anomenat drama Verdaguer arribà als punts de màxima turbulència i dolor.

SETEMBRE DE 1894-AGOST DE 1895: CRONOLOGIA D'UN ANY REVES

Quan es repassa la cronologia de l'anomenat cas o tragèdia Verdaguer, és fàcil d'adonar-se que, entre el setembre de 1894 i l'agost de 1895, el calendari posa èmfasi a subratllar un rosari de fets que greixaren abundantment els mecanismes del conflicte. I proposo encetar el cademat per l'afer de la calúmia de Simona Aparicio, serventa domèstica de la família Duran que fou acomiadada perquè, esent soltera, havia quedat embarassada. La minyona, per despit i també per treure'n algun benefici econòmic, anà a trobar Joan Güell, cosí del poeta,

---

⁵Joan Maragall, Sant Francesc/ Flors del Calvari. Dins Obres Completes de Joan Maragall. Volum XVIII. Notes crítiques de Literatura Catalana. Sala Parés. Llibreria. Barcelona, 1934 (Pàgs. 24-25).

per explicar-li que quan Verdaguer baixava de la Gleva a Barcelona anava a veure la família Duran i practicava l'oració en una cambra del pis que feia d'oratori. Segons la versió de Joan Güell quan se li obria la porta del pis... indagava si hi havia gent forastera, i cerciorat de que no n'hi havia, entrava al pis, en el que hi havia una cambreta en forma d'oratori. Allà mossèn Cinto hi feia oració, escrivint en un llibre totes les inspiracions que en ella rebia⁶. Sembla fora de dubte que el mateix Joan Güell demanà a la noia que ho fes saber a l'altre cosí del poeta que vivia a Barcelona, Narcís Verdaguer i Callís, i fou també qui li pagà el viatge fins a Vic perquè ho ennovés al bisbe Morgades, que, per la seva banda, féu cridar el sacerdot i li demanà explicacions. Als pocs dies de l'entrevista, apunta Joan Güell, rebérem una targeta del senyor Bisbe Morgades participant-nos que havia cridat a Mossèn Cinto, el qual li havia negat rodonament tot el que aquella minyona li havia dit⁷. Aquest enrenou d'anades i vingudes devia escunçar-se les primeres setmanes de setembre de 1894, Verdaguer ho patí profundament, considerà que es tractava d'una monumental calúnnia i el va dur a actuar sense gaires contemplacions. El 25 de setembre s'adreçà a Narcís Verdaguer i Callís amb una carta freda i dura que encapçalà amb els versos d'una de les Flors de Mira-Cruz (la LIV), de Flors del Calvari: Sabés on vénen calúnnies,/ calúnnies i vituperis,/ jo n'aniria a comprar;/ tot l'or i argent ne daria,/ de la terra los imperis/ i les illes de la mar. Sis versos d'una flor breu en forma de poema que no costa gaire de relacionar amb el grup de composicions de Flors del Calvari que ja sigui directament o més

---

⁶Joan Güell, Vida íntima de mossén Jacinto Verdaguer. Imprenta El Siglo XX. Barcelona, 1911. Pàg. 120. En totes les citacions d'aquest treball normalitzo l'ortografia.

⁷Joan Güell, Vida íntima de mossén Jacinto Verdaguer. Op. cit. Pàg. 120

de biaix, fan referència a la realitat de la calúmnia.

Pocs dies després, la dinàmica de la mateixa història endegà l'atzagaiada del reconeixement, per part de Verdaguer i davant de notari Pius Mas, d'un deute de vint-i-cinc mil pessetes a favor de la vídua Duran. El 9 d'octubre es signà l'acta notarial en la qual Donya Desitjada acceptava com a garantia de pagament una hipoteca sobre la finca de Vallcarca. Sembla clar que s'han de relacionar tots dos afers i que l'estrany reconeixement de deutes s'ha d'interpretar com una resposta concloent a la calúmnia de Simona Aparicio. I més encara si considerem que uns dies abans de la carta del 25 de setembre, el poeta s'havia adreçat a Narcís Verdaguer i Callís comentant-li que seria bo que veiés el projecte que els creditors havien preparat per convertir la finca dels Penitents en una casa de salut. Semblava una bona manera de pagar els deutes, i Verdaguer apuntava amb un punt d'engrescament que li agradava el pla que fos alló manicomi o casa de salut⁸. Per tant, alguna cosa el féu mudar sobtadament de parer -amb tota probabilitat la calúmnia de Simona Aparicio- i l'obligà a sortir amb el ciri trencat de la hipoteca a favor de Donya Desitjada. El bisbe i el marquès en tingueren notícia pels mateixos creditors⁹ i l'afer, és clar, portà cua. Primer una escridassada del bisbe Morgades¹⁰ i, el 3 de desembre,

---

⁸EJV (Volum IX, 1894-1896). Carta 1056.

⁹Josep Junyent i Rafart, Manuscrits verdaguerians de revelacions, exorcismes i visions. Volum I. Llibretes de visions de Teresa. Editorial Barcino. Barcelona, 1994. (Pàgs. 289-290). Segons Junyent, les 25.000 ptes. de la hipoteca feien una quantitat superior al preu real de la finca.

¹⁰Verdaguer se'n queixava en la carta del 8 de desembre de 1894: Forta fou l'embestida que rebí de V.S. lo dia de Sant Joan de la Creu, mes ell que es mon estimadíssim patró, me recordá sa petició: **Pati et contemni pro Deo, et**

una carta on li prohibia d'absentar-se del santuari de la Gleba sense el seu permís: Por último, sabiendo bien lo que hago, le prohibo tenga más relaciones con la consabida familia y que vaya a Barcelona sin permiso mio y exposición del motivo que allí le lleve¹¹.

En el remolí d'aquest ambient tibet, que no parava d'enrarrir-se ni de carregar-se de tensió, trobà el seu lloc i jugà el seu paper la inscripció perpétua a la Casa Asil de Capellans, que actuà, per dir-ho en paraules de Joan Torrent i Fàbregas, com una bomba d'efecte retardat. Feia vuit o nou mesos, el 6 de març de 1894, que Morgades hi havia inscrit Verdaguer bo i plantejant la jugada com una assegurança de futur. Tot i que al poeta no li feia cap gràcia aquest val perpetu, només hi oposà, d'entrada, l'objecció d'una finíssima ironia: Al despedir-me ahir de V.E. en son palau episcopal (dia 1 de març de 1894) me parlà de si m'havia inscrit o m'anava a inscriure en Casa Asilo. Jo li'n doní i li'n torno a dar les gràcies, mes després d'encomanar-ho a la Mare de Déu, me sembla que és massa assegurança per mi i que Ella me vol més desarrelat d'interessos i conlianses¹² de la terra. Observo que d'ençà que m'en vaig desprenent, veig més clar en lo negoci dels interessos de Déu; d'ençà que no miro tant pel meu cos, estic millor del cos i de l'ànima, i com més m'aparto del benestar, més i millor lo trobo. Doncs deixem'entregar cegament a aqueixa

---

tacui et faciem non averti ab increpandibus et conspuentibus me. (EJV. Volum IX, 1894-1896. Carta 1071)

¹¹EJV. Volum IX, 1894-1896. Carta 1070.

¹² Pere Farrés: aquí hi anirà, si em dóna la informació, una nota al mot "conlianses" que, segons Joan Solà i Camps, té un error de transcripció.

providència quals ulls vetlladors veig sobre i quals mans veig davant meu¹³.

Tot i la carta, no es tornà a parlar del val perpetu fins a finals d'any quan la Casa Asil de Capellans es metamorfosà en manicomi, en uns versos de Flors del Calvari. Em refereixo al poema Benvinguts, datat el 2 de novembre, on el val per a la institució benèfica es converteix en una cèdula de boig i en un protocol de follia.

Així s'arriba al darrer tram de 1894 i encara que Morgades li havia prohibit de deixar la Gleva, Verdaguer viatjà a Mallorca, el 14 de desembre, per cercar ajut econòmic de l'arxiduc Lluís Salvador, i no en tornà fins a fi d'any. El suport de l'arxiduc el tranquil·litjà una temporada i pràcticament no es va moure de la Gleva fins a la fugida definitiva, el maig de 1895. Els mesos d'aquell darrer hivern al santuari passaren nuvolosos i rúfols i negre preludi de la tempesta que se m'acostava, recorda Verdaguer en el pròleg de Sant Francesc, i foren aprofitats per enllestir el llibre sobre el Sant d'Assís que va carregar amb connotacions i paral·lelismes personals.

La calma prèvia a la tempesta definitiva s'allargà fins mitjan abril, quan el poeta va rebre la carta de retractació de Simona Aparicio. L'antiga criada de Donya Desitjada demanava perdó per la calúnnia que l'havia sotragat mesos enrera i Verdaguer, creient tal volta que la carta de la minyona obria noves perspectives al cas, aprofità que hi havia rebaixes en els bitllets de tren a Madrid, amb motiu de les festes de Sant Isidre, i hi viatjà, el 10 de maig, per parlar amb Claudi López¹⁴. Volia demanar-li novament ajut per pagar els deutes, però del marquès no rebé altra cosa que una cara llarga i promeses

---

¹³EJV (Volum VIII, 1892-1894. Carta 1014).

¹⁴Jacint Verdaguer, En defensa pròpia. Dins Obres Completes. Editorial Selecta. Barcelona, 1975 (5a. Ed.) Pàg. 1212.

carregades d'ambigüitat. A Madrid acabà i datà la segona versió d'Impressió de les llagues, un poema llarg, desolat i abrupte del volum Sant Francesc que tracta del Calvari del Sant, la seva identificació amb Jesús, a la muntanya d'Alverna -o La Verna- mitjantçant l'estigmatització de les plagues de la Creu sobre el seu cos.

De retorn a Catalunya, Verdaguer ja no es va voler moure de Barcelona i fou llavors que els fets es precipitaren a tomballons: el 2 de juny l'atribolat poeta rebia un raig de crits de Jaume Collell a la sacristia de Sant Felip Neri¹⁵ i pocs dies després una carta de Morgades li manava de tornar immediatament a Vic¹⁶. Verdaguer contestà el 15 dient que ençà que els seus calumniadors eren escoltats al palau episcopal, les flors se li havien tornat espines, i havent-li

---

¹⁵Lo 2 de juny trobí en la sagristia de Sant Felip Neri al no tan fidel com antic company mossèn Collell qui, enfadat de que jo fos encara a Barcelona, a on ell sent canonge de Vic passa la meitat de l'any i de la vida, se posà a cridar, fora de si, per assustar-me, dient que aquell mateix dia ho anava a dir al senyor bisbe. (Jacint Verdaguer, En defensa pròpia. Ed. Selecta. Barcelona, 1974 (5ed.) Pàg. 1213).

Un mes més tard, Verdaguer recordava l'escriidassada en la darrera lletra que adreçà a Collell: Obras son amores, mossèn Jaume, i les teves obres consonen poc ab les protestes d'afecte de les teves cartes. L'endemà del teu esclat de furor en la sagristia de San Felip, esclatava a Vic la tempestat contra mi. ¿Qui la va congriar? La tarde en què se'm volia fer presoner, tu, organitzador vil de l'atentat, eres a Barcelona, fent-me enviar cartes per lo P. Valls i per en Montserrat. (EJV. Volum IX 1894-1896. Carta 1113).

¹⁶Dije a usted terminantemente, de palabra y por escrito, que no quería fuese usted a Barcelona sin mi expreso permiso, y a pesar de esto he averiguado lo ha hecho usted y que está en esa hace dias. Inmediatamente, sin delación y excusa, se me presentará usted hoy mismo o mañana a recibir órdenes bajo apercibimiento de lo que haya lugar. (EJV. Volum IX, 1894-1896. Carta 1097).

fugit, d'altra banda, l'esperança de poder pagar els deutes, l'única sortida que li quedava era la de les lletres: francament no pensava jo que V.E. hagués de prendre axís los passos que dono i tentatives que faig de venir-me'n a on les puc cultivar, tinc los editors de les obres estampades (que són mon unic capital) i en trobaré per les que penso estampar abans de gaire¹⁷.

Són els dies que Verdaguer s'adona que és seguit pel carrer i quan la policia es presenta dues vegades a la dispesa on viu per detenir-lo¹⁸. El procés s'accelera: el 17 de juny, escriu el comunicat al director de "El Noticiero Universal" i, en una fluïda correspondència epistolar amb Morgades, deixa clara la seva voluntat de resistir, així com la impressió que ha cremat les naus de qualsevol retorn i una disposició a moure l'escandol que calgui fent públic el setge a què se'l sotmet. El 10 de juliol escriu una lletra ferotge a Jaume Collell acusant-lo de fals, hipòcrita i traïdor¹⁹, i el 23 rep els quatre enviats

---

¹⁷EJV. Volum IX, 1894-1896. Carta 1099.

¹⁸Lo 13, diada de Corpus, un policia me seguí a la capella de Sant Llatzer, a on aní a celebrar l'ofici, i a la tarda, a la de Nostra Senyora Reparadora, a on aní a acompanyar una estona a Jesús Sagramentat, no gosant acompanyar-lo a la processó. Lo dia 14, al sortir de casa a quarts de sis, tinguí l'acostumat seguidor, cap a l'església dels Caputxins a on diguí la Missa. A les quatre se presentà en ma posada un agent de policia amb la següent: **Por orden gubernativa, que se prenda a D. Jacinto Verdaguer, presbítero.** (Jacint Verdaguer, En defensa pròpia. Op. cit. Pàg. 1213).

¹⁹Joan Requesens, que ha estudiat a la menuda la relació de Jacint Verdaguer i de Jaume Collell, m'ha fet notar que, possiblement, la carta de Verdaguer no passà d'un esborrany. Ell creu que no fou enviada i, per la mateixa raó, Collell no la va rebre. Es la carta 1113 de l'EJV (Volum IX, 1894-1896), on

del tribunal eclesiàstic de Vic que li fan saber, de paraula i per escrit, que ha estat suspès de llicències "in divinis". El 6 d'agost, a "La Publicidad", començà a explicar els detalls de la pròpia experiència i la perspectiva personal del drama en els articles que conformen la primera tongada del volum En defensa pròpia.

LA DOLOROSA EXPERIENCIA ES CONVERTEIX EN LITERATURA

Alhora i tot al llarg d'aquests mesos, Verdaguer havia enllestit dues de les obres fonamentals dels darrers deu anys de la seva vida, Sant Francesc, primer, i Flors del Calvari, després, que conjuntament amb la primera sèrie En defensa pròpia arrodonien una collita literària excepcional en aquella tardor de 1895. Tres llibres íntimament relacionats que conflüen, des d'angles i camins diferents, en el nus d'una difícil cruïlla en la biografia del poeta. Els articles a "La Publicidad", en una sòbria lliçó de llenguatge periodístic, sistematitzaven a la menuda els girs d'una història dramàtica i es convertien, al mateix temps, en un discurs clar, argumentat, contundent i magnífic, de torna, des d'una perspectiva literària. Per la seva banda, Flors del Calvari havia nascut com un llibre de consols, aquest és el subtítol que l'agombola, el gruix més important del qual s'allarga des la sortida de Verdaguer de Casa Comillas, la primavera de 1893, fins al present de 1895, tot i incloure, també,

---

figura, efectivament, com un esborrany (ms. 1808 de la Biblioteca de Catalunya). Els curadors de l'epistolari, però, suposen que sí que fou enviada i que es convertí en la darrera carta entre Verdaguer i Collell.

poemes anteriors, el més antic dels quals és segurament, Vora la mar, de 1883²⁰.

Sant Francesc, finalment, partia d'un projecte anterior vinculat a la celebració del setè centenari del naixement de sant Francesc d'Assís, el 1882. Fou un projecte que restà a mig aire amb el tast dels cinc poemes publicats a Salteri franciscà, romancets sobre la prodigiosa vida del Patriarca Sant Francesc, als quals cal sumar els que varen quedar enllestits -bé que la majoria inèdits- en els mesos immediatament posteriors a l'octubre de 1882. Com un somni fa oblidar l'altre i mon enteniment no és dels que lleven més d'una collita a l'any -apuntava el poeta en el pròleg franciscà- nous projectes literaris m'ho tragueren del cap i esperà, per rebrotar-hi, saó i dies més falaguers²¹. La saonada favorable arribà entre les nuvolades de l'hivern de 1895, quan sol i desamparat a la Gleva, passant per boig, calumniat i humiliat, Verdaguer descobrí en sant Francesc d'Assís la possibilitat d'una experiència similar, una ànima germana, un retrat paral·lel, un mirall fet a mida per a reflectir la imatge que li calia. Per això apunta en el pròleg que sant Francesc fou desheredat de son pare, traït per son mateix germà, esbruncat i escopit per sos amics, i perseguit a colps de pedra i a grapats de fang, pels nois del carrer,

---

²⁰En el MS 381 de la Biblioteca de Catalunya, full 85r, s'hi conserva l'imprès d'una edició del poema amb la data que figura a Flors del Calvari (Caldetes, 10 de gener de 1883). El poema, però, fou treballat de nou sobre l'imprès fins a trobar la forma definitiva. Això succeí gairebé deu anys després, segons ho indica la data 15-XI-91 que figura al costat de les correccions.

²¹Jacint Verdaguer, Sant Francesc. Tip "L'Avenç". Barcelona, 1895. Pàg. X.

com un home faltat de judici²². Aquell hivern, el llibre Sant Francesc, en un espectacular procés de metamorfosi respecte de la idea de 1882, trobà el caient dels seus darrers versos en la mesura que s'anava transformant en un joc subtil de miralls que reflectien, en la vida del sant, aspectes i detalls del drama de Verdaguer. Del pròleg franciscà, que és altament il·lustratiu, cal tenir en compte, em penso, tres eixos de reflexió: a) El fet de prendre consell de l'apostol de l'amor, de la pobresa i del menyspreu de si mateix. b) La comparança amb un sant que fou titllat de boig, desheredat per son pare, traït pel seu germà, esbroncat pels amics i perseguit a cops de pedra pel carrer. c) La certesa que havia de combatre la falsa saviesa del món amb l'única follia possible des d'una perspectiva religiosa i una estètica de tradició mística, la follia de la Creu. Tots tres eixos franciscans encaixen dins del tram de drama patit per Verdaguer i, per la mateixa regla de tres, el "Pobrissó d'Assís" es convertí en l'ànima germana que reflectia, en paral·lel i amb la perspectiva que dona la distància, una situació semblant a la viscuda dolorosament pel poeta.

Per un altre costat, totes tres coordenades campen abundoses pels poemes de Flors del Calvari i tampoc no és difícil de trobar-les en els articles de la primera sèrie de En defensa pròpia.

Flors del Calvari, a més, presenta la particulatitat de tenir un nombre important de poemes datats: 30, exactament, inclòs el text del pròleg. I es pot rastrejar la data de redacció de 8 composicions més seguint l'epistolari i algunes indicacions dels manuscrits²³ que he pogut consultar. D'aquests 38 textos datats, 14 són de 1895, 16 de 1894, 6 de 1893 i només n'hi ha dos d'anteriors a l'any de la sortida de Verdaguer de Casa Comillas. Es una gradació

---

²²Jacint Verdaguer, Sant Francesc. Op. cit. Pàg. XI.

²³ Vegeu els MS 369, 381 i 758 de la Biblioteca de Catalunya.

que es correspon amb l'esperit del pròleg que explica l'estructura del volum i, per un altre costat, són dates que acostumen a agrupar-se en curiosos blocs de temps que fins i tot permeten, en algun cas, la relació amb esdeveniments punters de la tragèdia verdagueriana. Per exemple, els 8 poemes datats entre el mes de setembre i els primers dies de novembre de 1894, la composició dels quals coincideix amb les setmanes de la calúnnia de Simona Aparicio i el posterior reconeixement dels deutes a la vídua Duran amb la hipoteca signada davant de notari. Verdaguer enceta el poema Benvinguts, el 2 de novembre, al·ludint la tiroia d'improperis i dolors que li arriben: Ne surten a dalt del cel/ i ja en veig dintre l'ermita. I se n'alegra perquè sap veure'ls, a la llum de la fe, com un missatge de Jesucrist i la mena de primícies que atorga l'amor diví als esperits que més estima. Es el menyspreu de si mateix del pròleg franciscà i, d'altra banda, el nucli del poema no s'allunya gens d'altres composicions del mateix volum Flors del Calvari, com ara A un detractor o A mos bescantadors, per donar només un parell d'exemples, que tracten també el tema de la calúnnia i la celebren com un guany de catarsi espiritual i religiosa. Aprofito per a recordar el text del primer, una composició breu que considero, a títol estrictament personal, de les més contundents i reeixides del volum:

Calúnnia, detractor,
ta llengua de glavi esmola;
los esbroncs són mon plaer,
los penjaments la meva honra.
Si del glavi no en tens prou
pren al sastre l'estisora,
tu m'has de fer lo vestit
que tinc de dur a la glòria.
L'enclusa pren al ferrer,
a l'argenter la gresola;
no em plagues ni el foc ni el mall,
tu m'has de fer la corona,
una perla és cada insult,

un diamant cada afronta²⁴.

A l'altra composició, A mos bescantadors, s'encara als amadíssims enemics (guardians del meu honor, / mirall de les meves taques, / herbejadors de mon camp, / ...) agraint-los el bé que li han fet en haver-lo purificat. De nou, doncs, la mateixa flaca del menyspreu per un mateix i l'agafador substancial a l'experiència d'un calvari propi, la paradoxal follia de l'esperit de la Creu que torna flors a qui li dóna espines. Veniu a mi congoixes del martiri (...) Veniu, llorers i palmes del Calvari (...) Espina del dolor, vine a punyir-me, escriu a Sum vermis, per afegir que des d'avui colliré los vilipendis/ i llengoteigs com perles i topazis.

D'una manera més indirecta, bé que amb la mateixa evidència, el tema surt també en algunes composicions de Sant Francesc. A Follia santa, per exemple, el mateix Francesc d'Assís posa la seva honra en les befes i menyspreus, i troba que els vilipendis i afronts, / l'insult i la mofa són un preu més aviat petit si amb ells es pot comprar la glòria del cel. A la segona part del poemari franciscà, i en dues composicions paral·leles, Verdaguer presenta les figures de Fra Ginebre i de Jacoponi, i els mostra com a emblemes purs del franciscanisme primitiu i més essencial. Fra Ginebre -Junípero- és un model de santa simplicitat (beneit i ximple del cel, diu en un dels esborranys del poema²⁵).

---

²⁴Jacint Verdaguer, Flors del Calvari. Imp. de Henrich y Cia. Barcelona, 1986. Pàg. 86.

²⁵El 26 d'agost de 1895, un mes i escaig abans de la publicació de Sant Francesc, "La Publicidad" se'n féu ressò a l'avançada i en donà un tast de cinc poemes, un dels quals era Fra Ginebre. Entre les variants que s'hi observen respecte de l'edició definitiva n'hi ha una de cabdal: el vers 29 -Vivint ab lo cor al cel- tenia una altra contundència a les pàgines de "La Publicidad":

Jacoponi, en canvi, exemplifica magistralment el cas del boig místic, el famós advocat Jacobo Benedetti, paradigma de seny i de saviesa que, després d'una conversió radical, es passejava fent penitència per Todi vestit com un ase i a quatre grapes, -duent a l'esquena un bast / i al llavi unes esmorralles- apunta textualment Verdaguer. Alguns dels paràgrafs de tots dos poemes no s'allunyen gens de les composicions esmentades de Flors del Calvari. Parlant de Fra Ginebre, Verdaguer apunta que els aplaudiments li fan por:

(...) té l'or i argent per escòria,
los escarnis per honor,
los vituperis per glòria.
Si algun passant, quan lo veu,
amb dicteris l'apedrega,
si li tira algun menyspreu,
amatent ell lo replega²⁶.

Costa ben poc de relacionar aquests versos amb una de les estrofes de La pedregada, a Flors del Calvari, on el poeta regracia als qui l'apedreguen i els demana que li'n tirin més, de pedres, que d'immediat se li converteixen en perles i diamants. Es exactament el mateix que passa en parlar del poeta místic de Todi. Verdaguer insisteix en unes imatges paral·leles i escriu que Jacoponi cercava els escarnis i els afronts de la mateixa manera que els mundans busquen l'or i la plata:

(...) anomena béns als mals,
a la fortuna desgràcia,
i aquell lo fa més content
que li escup més a la cara.
Embogit corre pel bosc
tot vessant cançons i llàgrimes,
recordant-se de Jesús,
qui les plorà tan amargues.
Per tot lo cerca amb grans plors,

Beneit i ximple del cel.

²⁶Jacint Verdaguer, Sant Francesc. Op. cit. Pàg. 143.

per tot lo crida a veus altes;
sovint creient-lo abraçar,
s'abraça amb lo tronc dels arbres.
Un dia se li apareix
i es diuen eixes paraules:
-Doncs quines ximpleses fas?
-Vos me les heu ensenyades²⁷.

Es un exemple clar per il·lustrar aquesta paradoxal lloança dels escarnis i afronts, i el fet de manifestar una suposada alegria pels cops i les escopinades rebudes, temes recurrents a Flors del Calvari i teoritzats en els articles de la primer sèrie de En defensa pròpia: Com la caritat és una virtut tan alta -escriu en el quart lliurament- Déu nostre senyor espera a premiar en l'altra vida als que l'exerciten i aquí en la terra es complau a enviar-los sofriments, injúries i oprobis²⁸. Just per això es tracta, des de la perspectiva del poeta, de combatre la falsa saviesa del món amb la follia de la creu.

El poema sobre Jacoponi de Todi fou ponderat per Leopoldo Alas, "Clarín", en la nota crítica, una Revista mínima, que va escriure del volum Sant Francesc a les pàgines de "La Publicidad". "Clarín" deixa clar quin és el to líric i personal del poemari franciscà i manifesta que Verdaguer, poeta perseguido, se consuela de su desgracia. Del conjunt del volum accentua la força de la composició sobre Jacoponi de Todi (el probable autor de "Stabat mater dolorosa" -remarca-, el enamorado de Jesús que hasta en el infierno esperaba ser feliz, llevando como llevaba, en el corazón a Cristo). Després d'enaltir la composició, "Clarín" la copià sencera i tancà l'article amb una matisació impagable per l'enorme ironia i els graus de subtileza que hi tragina. Aludeix al breu idil·li de la cloenda del poema, quan Jesús s'apareix a Jacoponi, i

---

²⁷Jacint Verdaguer, Sant Francesc. Op. cit. Pàg. 145-146.

²⁸Jacint Verdaguer, En defensa pròpia. Op. cit. Pàg. 1207.

conclou: ¡Pobre Jacoponi si en vez de aparecérsele Jesús se le presenta el obispo de Barcelona, o el de Cádiz, o el de Granada... o el P. Goberna!²⁹.

ALTRES PUNTS D'UNA TEMATICA RECURRENT

Una lectura en paral·lel dels tres llibres publicats la tardor de 1895 dóna diferents possibilitats a l'hora d'establir semblances, recurrències i fins expressions que surten calcades d'un paper a un altre. De gran pujada, gran baixada i qui més alt puja de més alt cau, apunta Verdaguer per cloure el cinquè article de la primera sèrie de En defens pròpia. I el mateix adagi li serveix per a començar el poema No em deixeu caure, a Flors del Calvari:

De gran pujada - ve gran baixada;
jo al cim de l'arbre - m'era enfilat,
mes fou per caure - de més alçada;
qui més alt puja - de més alt cau³⁰.

No és la intenció d'aquest paper seguir el detall de totes les concurrències, sinó simplement destriar-ne algunes, potser les més evidents, per demostrar que tots tres llibres són camins de llargada i gradació diferents, però que conflueixen en un mateix nus temàtic i personal. L'esperit franciscà, per exemple, fa acte de presència en un dels articles de la primera sèrie En defensa pròpia, just quan Verdaguer recorda la cèdula d'admissió en l'Asil Hospital de Capellans on, segons el poeta, podia passar a fer-se fonedís tota la vida. Per aquest motiu, no sentint-me amb prou vocació per enclaustrar-me, responguí que, com a terciari i fill de Sant Francesc, m'estimava més estar a lo que la providència se servís enviar-me, i no volguí pendre'n possessió. La citació és del sisè article de la sèrie que es tanca a més amb una diàfana

---

²⁹"Clarín", Revista Mínima. "La Publicidad" (8-XI-1895).

³⁰Jacint Verdaguer, Flors del Calvari. Op. cit. Pàg. 60.

declaració de principis: val més ser aucell de bosc que de gàbia³¹. I tampoc no serà sobrer recordar que els darrers articles publicats a la segona sèrie de En defensa pròpia porten un mateix títol, Un boig ne fa cent, en perfecta relació amb un dels poemes més significatius de Sant Francesc, Follia santa, que s'encapçala amb el lema que dibuixen aquests versos:

Puix diu que un boig ne fa cent,
oh Francesc, flor de la Umbria,
vos que passareu per boig,
dau-me vostra bogeria³².

Encara un altre exemple. A Flors del Calvari, el poema Pobresa porta com a lema l'afirmació franciscana Es la reina de tot, referida a la virtut de la pobresa i s'hi enalteixen els seus efectes com a una de les més altes qualitats de l'esperit. Aplicat com a teràpia pròpia, Verdaguer remarca que amb la pobresa li vingué la bonança, perdent los béns també en perdia el jou;/ si de res jo sentia la recança/ me deia Déu: De mi no en tindràs prou?³³. I a Sum vermís declara la coneguda paradoxa que la pobresa serà el seu tresor. A Sant Francesc, el tema de la pobresa és, com li pertoca, un eix recurrent del volum i nodreix composicions del tipus Desposori de Sant Francesc i la pobresa, Follia santa o Lo tresor de la pobresa, a més de servir de lema i sortir de biaix en altres poemes.

Un altre punt de relació clar entre tots tres llibres fa referència a la realitat d'un Calvari personal que és constantment peixat per símbols, llocs i citacions de la Passió de Crist. A Sant Francesc, l'experiència del Calvari és viscuda en els poemes relacionats amb l'estigmatització del Sant i només

---

³¹Jacint Verdaguer, En defensa pròpia. Op. cit. Pàg. 1210.

³²Jacint Verdaguer, Sant Francesc. Op. cit. Pàg. 34.

³³Jacint Verdaguer, Flors del Calvari. Op. cit. Pàg. 73.

d'una manera metafòrica impliquen Verdaguer, ànima germana, en el procés. Per contra, en els altres dos llibres, la realitat que s'hi planteja és la d'un Calvari individualitzat, patit dolorosament per Verdaguer. Això al marge que la Passió de Crist sigui presentada amb una tradicional successió de tòpics religiosos: unes vegades la Creu és un recer de consolació i, unes altres, com ja s'ha dit, el dolor i patiments del Calvari són el preu que s'ha de pagar per conquerir la glòria del cel. I amb la sagnant paradoxa, repeteixo, que les ànimes triades, aquelles a qui més estima Jesús, han de passar proves molt dures i calvaris dolorosos.

El patiment de Verdaguer, definit com una passió individualitzada que és, alhora, translació i reflex de la de Crist, és pot seguir garbellant un rosari amb diferents exemples: Feliços mil vegades los qui ploreu, / los qui mortal persecució pateixen, / los qui veuen, com jo, vinagre i fel, diu en un dels primers poemes de Flors del Calvari. O bé en la composició Dolors i amors, on Verdaguer s'identifica, explícitament, fent el mateix camí de Jesús entre l'Hort de Getsemaní i el Calvari. O en el poema Fins a morir, on accepta que la seva creu és una estella petita que de la vostra, oh Jesucrist, m'heu dat; / vull abraçar-me des d'avui amb ella / fins a morir amb Vos crucificat³⁴. Es, en darrer terme, el desig manifestat pel poeta en una altra composició de títol tan evident com el que diu Com Vos i en diferents pensaments breus de l'apartat Flors de Mira-Cruz.

En els articles de la primera sèrie En defensa pròpia, bé que en un altre to, es tornen a resseguir les giragonses de l'itinerari de Verdaguer, paral·lel al de Jesús, des de Getsemaní fins al Calvari. Explicaré fil per randa **ma passió**,

---

³⁴Jacint Verdaguer, Flors del Calvari. Op. cit. Respectivament, pàgs. 31, 51 i 54.

apunta en el primer article a "La Publicidad" i continua: en què, com en la del bon Jesús, no falten acusadors, sobretot els que tiren la pedra i amaguen la mà; falsos testimonis, sacerdots, escribes i faritzeus; Pilats que es renten les mans després de condemnar-me, amics que fan lo paper de Judas, i parents que fan lo paper de Caín³⁵. Verdaguer relata els fets, descabdella la madeixa segons la seva perspectiva i explica la visió que té de la història amb detalla plens de realisme, però en cap moment no oblida les falques que calen per tal de deixar clar el paral·lelisme que es pot establir -que vol que el lector estableixi- entre tots dos Calvaris. Es per això que la pujada de Verdaguer fins al seu Gòlgota particular s'acompanya amb les correspondències que fan al cas de la Passió de Crist. Quan parla de la feina d'almoïner, per exemple, al·ludeix als tres **cirineus** que l'ajudaren, i remarca que els dos primers se cansaren d'ajudar-me a portar la creu³⁶. Més tard, la sortida de Can Comillas es presentada com el judici popular previ a la crucifixió: verament me tenien lo peu al coll. Si en aquell **tolle, tolle, crucificau-lo**, alguna persona de bon seny i de bon cor me volia defensar, què podia respondre?³⁷. La policia que es presenta, en dues ocasions, a detenir-lo és comparada a l'estol de soldats romans de l'Hort de les Oliveres: Los agents de policia no hi jugaven tots sols com no eren sols los soldats romans en la presa de l'Hort de Getsemaní; calia alguna persona amiga que, ben enterada de mos hàbits i costums, aconsellés, triés l'hora i lo punt i dirigís la maniobra infame³⁸. Jaume Collell

---

³⁵Jacint Verdaguer, En defensa pròpia. Op. cit. Pàg. 1204.

³⁶Jacint Verdaguer, En defensa pròpia. Op. cit. Pàg. 1207.

³⁷Jacint Verdaguer, En defensa pròpia. Op. cit. Pàg. 1209.

³⁸Jacint Verdaguer, En defensa pròpia. Op. cit. Pàg. 1213.

i Narcís Verdaguer i Callís són, potser, els candidats a ocupar la plaça i la feina de Judes en aquest camí personal del Calvari. Amics de tota la vida i parents estimats, apunta en un altre indret, se'm venien traïdorament per menos de trenta diners³⁹. Una passió que tanmateix continua fins que no arriba el moment culminant de la suspensió **in divinis**: Arribava, gràcies a Déu, al capdamunt del Calvari. Lo 23 de juliol, entre una i dues de la tarda, vingueren a visitar-me quatre enviats del tribunal eclesiàstic de Vic, fent-me saber de paraula i per escrit que havia sigut suspès de llicències in divinis⁴⁰.

* * * *

La tardor de 1895, enguany farà cent anys, tots tres llibres -Sant Francesc, En defensa pròpia (primera sèrie) i Flors del Calvari- van situar Verdaguer al centre mateix d'un subtilíssim joc de miralls. La literatura potser no és altra cosa que un joc de miralls, i en el poema Vora la mar, Verdaguer ja es queixava de l'enganyosa poesia que li havia ensenyat a construir una mena de mons damunt la sorra que s'esborraven massa fàcilment: poemes, ai! que foren una estona/ joguina d'infantons, / petxines que un instant surten de l'ona / per retornar al fons⁴¹. Tots tres llibres, però, ajudaren Verdaguer a mesurar el gruix de la pròpia tragèdia que va saber emmirallar, sense embuts, amb els models més alts de la tradició religiosa del cristianisme: la Passió

---

³⁹Jacint Verdaguer, En defensa pròpia. Op. cit. Pàg. 1214.

⁴⁰Jacint Verdaguer, En defensa pròpia. Op. cit. Pàg. 1214.

⁴¹Jacint Verdaguer, Flors del Calvari. Op. cit. Pàgs. 147-149.

de Crist i la vida de Sant Francesc d'Assís que fou anomenat el Crist de l'Edat Mitjana. Un doble mirall que justificava curt i ras el cop de força de la seva rebel·lia.

Aquests foren els agafadors i la taula de salvació enmig del naufragi per a un Verdguer acorralat i engolit per les turbulències de la crisi: es tractava d'argumentar que el món és una mentida, que l'única veritat rau en la salvació, en la rampellada d'abandonar-ho tot i en la certesa, en darrer terme, que "la bogeria dels sants és Déu qui la dóna". Una ideologia potser massa simplista, però raonada per la pròpia tradició cristiana: el convenciment que la vida és una vall de llàgrimes i que la veritable existència no comença fins després de la mort. S'anhela morir per arribar a la vida eterna i es demana, com a acte suprem d'amor, poder seguir les petges de Jesús a la terra passant el sedàs d'un calvari purificador. No és difícil seguir aquesta argumentació de Verdguer a les pàgines dels tres títols transitats. El poeta transvestí la pròpia tragèdia amb arguments manllevats a la mística que, a la vegada, li serviren per justificar el rampell de la seva rebel·lia. Es lliurà a una providència que, segons el seu raonament, l'afavorí fent-lo passar per l'adreçador d'un calvari singular. Es així que tractà de combatre la falsa saviesa del món amb la follia de la creu convençut que "la bogeria dels sants és Déu qui la dóna".

Isidor Cònsul